

Sygn. akt V U 265/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Nowakowska

Protokolant Alina Kędzia

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2013 r. w Kaliszu

odwołania P. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 17 stycznia 2013 r. Nr (...)

w sprawie P. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 17 stycznia 2013 r. znak (...)w ten sposób, że przyznaje P. M.emeryturę 26 stycznia 2013 r.**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz P. M.kwotę 120 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.01.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w O. odmówił P. M.przyznania emerytury, gdyż jako osoba urodzona po 31.12.1948 r. nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w tych warunkach na dzień 01.01.1999 r., gdyż nie przedstawił na tę okoliczność właściwego dokumentu, bo przedłożone świadectwo nie spełnia wymogów formalnych.

Odwołanie od tej decyzji wniósł do Sądu P. M. domagając się przyznania emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, na stanowisku osoby prowadzącej bezpośrednią obsługę stację sprężarek w zakładach (...) w K., w oparciu o zeznania wskazanych świadków. Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił co następuje:

P. M.urodził się w dniu (...). W 1971 r. ukończył Zasadniczą Szkołę Zawodową w K., w zawodzie montera wewnętrznych instalacji budowlanych. O emeryturę do ZUS wystąpił w dniu 31.12.2012 r. Aktualnie nie pozostaje w stosunku pracy. Do wniosku o emeryturę odwołujący się z okresu zatrudnienia w Zakładach (...)w K.(później noszących nazwę (...) S.Ai (...) Sp. z o.o.(...)), przedstawił dwa dokumenty. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach z 31.07.2001 r., na cały okres zatrudnienia w (...) S.A.w K., od 22.01.1975 r. do 31.07.2001 r., wymienia szereg stanowisk: monter, konserwator urządzeń wodno-kanalizacyjnych, maszynista kotłów, operator pomp i sprężarek ale nie wskazuje ono w jakim czasie zatrudniony był na wskazanych stanowiskach (dowód: k 15 akt ZUS). Z kolei drugi dokument z tej samej

daty, świadectwo pracy, za cały okres zatrudnienia wskazuje stanowisko monter aparatów i układów hydraulicznych. Wobec takiej rozbieżności rację należy przyznać organowi rentowemu odmawiającemu uznania świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

W oparciu o zeznania świadków J. J. i Z. S. oraz D. K. Sąd ustalił, że praca odwołującego się sprowadzała się do obsługi sprężarek w zakładowej stacji sprężarek. Mieściła się ona w tzw. centrali cieplnej, pomieszczeniu, które pełniło również funkcję stacji uzdatniania wody i kotłowni pomp. W pomieszczeniu tym pracowało około 12 pomp służących do uzdatniania wody oraz olejowe kotły (dwa wodne i parowy) do ogrzewania wody na wszystkie potrzeby całego zakładu i 5 sprężarek, które dostarczały sprężone powietrze potrzebne stale do obsługi urządzeń produkcyjnych. Bieżąca obsługa sprężarek sprowadzała się m.in. do obserwowania parametrów i właściwego reagowania w celu utrzymania prawidłowej ich pracy poprzez ustawianie zaworów, uszczelnianie. Ponadto do obowiązków odwołującego się, jak i wszystkich pracowników stacji należało prowadzenie bieżącej konserwacji urządzeń, co odbywało się w czasie przerw w produkcji w soboty i niedziele, w ramach dodatkowego czasu pracy, gdyż zakład pracował w systemie 3 zmianowym.

Odwołujący się nie wykonywał żadnych prac monterskich ani wodno-kanalizacyjnych na terenie zakładu, tylko obsługiwał zakładową stację sprężarek. Było to jego zasadnicze zajęcie. Pracownicy mieli zwykle przydzielone prace za jakie odpowiadali, ale też w miarę potrzeb uzupełniali się i zastępowali wzajemnie przy innych pracach w zakładowej centrali cieplnej. Wspomniane w świadectwie pracy w szczególnych warunkach prace maszynisty i czyszciciela kotłów oraz montera i konserwatora urządzeń wodno-kanalizacyjnych, operatora pomp i sprężarek dotyczą wszystkich czynności jakie odwołujący się wykonywał jako pracownik centrali cieplnej. Uciążliwość pracy w centrali cieplnej polegała na narażeniu na w wyjątkowo duży hałas i w bardzo wysokie temperatury (rzędu 40-50 stopni C). W aktach osobowych stanowisko pracy P. M. nazywane było zwykle monter układów i aparatów hydraulicznych, albo monter sprężarek i układów hydraulicznych. Posiadał też odpowiednie uprawnienia w zakresie eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych (dowód: akta osobowe z (...)).

W ocenie Sądu praca odwołującego się stale wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy przy obsłudze pomp i sprężarek odpowiada wymienionemu w dziale XIV podpunkt 9 poz.3 cytowanego wykazu przepisów resortowych – zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 07.07.1987 r. „bezpośrednia obsługa stacji sprężarek – operator pomp i sprężarek.” Praca na pozostałych stanowiskach była wykonywana bądź w ramach krótkotrwałych zastępstw lub uzupełniania pracy kolegów ze stacji cieplnej, lub - jak konserwatora urządzeń wodno-kanalizacyjnych, poza normalnym czasem pracy, co nie sprzeciwia się uznaniu całego okresu zatrudnienia w (...) jako pracy w szczególnych warunkach.

Utrwalone orzecznictwo sądowe pozwala na zaliczanie do pracy w szczególnych warunkach pracy wykonywanej w ramach dobowego czasu pracy na więcej niż jednym stanowisku i o ile wszystkie zajęcia wykonywane są na stanowiskach umieszczonych w wykazie prac w szczególnych warunkach- tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

Nie jest dopuszczalne jedynie uwzględnianie innych wykonywanych równocześnie prac w ramach dobowej miary czasu, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm do okresów pracy wymaganych do nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (patrz wyrok Sądu Najwyższego z 4.06.2008 r. II UK 306/07 OSNP 2009/21-22/290).

Mimo nieprecyzyjnego wskazania klasyfikacji stanowiska w świadectwie pracy z 31.07.2001 r. praca wykonywana przez P. M. w Zakładach (...) od 22.01.1975 r. do 31.07.2001 r. była więc pracą w szczególnych warunkach. Okres do 31.12.1998 r. stanowił ponad 15 lat.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art.184 ust.1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162 poz.1118 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (01.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 .

Stosownie do treści ust.2 emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do OFE oraz rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Stosownie do treści art. 32 cyt. ustawy ubezpieczeni będący pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnieni w szczególnych warunkach przez co najmniej przez 15 lat, nabywali prawo do emerytury w wieku obniżonym o 5 lat od podstawowego, o ile udowodnili łączny staż ubezpieczeniowy określony w art.27 cyt. ustawy wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Zgodnie z ust.4 tego przepisu wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługiwało prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych tj. rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zmianami).

Paragraf 2 powyższego rozporządzenia stanowi, że okresami prac uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy te stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Wobec braku stosownego dokumentu przez sądem możliwe jest wykazywanie charakteru pracy wszelkimi dowodami przewidzianymi w przepisach kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z art.184 ust.1 cyt. ustawy odwołujący się – jako osoba urodzona po 31.12.1948 r. (26.01.1953 r.) – powinien warunki stażowe tj. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykazać na dzień 01.01.1999 r. Poza sporem jest, że odwołujący się nie pozostaje w stosunku pracy i nie przystąpił do OFE. Przy ogólnym stażu 36 lat, 6 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych oraz po osiągnięciu wieku 60 lat w dniu 26.01.2013 r. stwierdzić należy, że P. M. spełnia wszystkie warunki do emerytury z art.184 cyt. ustawy. Wniosek o emeryturę złożył w dniu 31.12.2012 r.

W tym stanie rzeczy Sąd przyznał mu prawo do emerytury od daty spełnienia ostatniego z warunków do tego świadczenia, czyli od 26.01.2013 r. Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie i zgodnie z art.477¹⁴§2 k.p.c. orzeczono jak w wyroku.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2002 r. Nr 163 poz. 1349 ze zmianami) Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego się kwotę 120 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego biorąc pod uwagę stopień trudności sprawy i nakład pracy pełnomocnika w podwójnej wysokości stawki minimalnej orzekając jak w pkt. 2 wyroku.